

menteret sin lever eller sit hjerte og gerne vil afgive den eller det som hjernedød, så er det ikke altid, det bliver respekteret.

Der synes jeg da, at de organer, man har, er mere væsentlige og mere værdifulde end de penge, man har, og derfor er det mere væsentligt, at man overholder en testamentarisk opfattelse af, at man skal have mulighed for at afgive sit hjerte eller sin lever, frem for det med 1 mio. kr. til Kattens Værn.

Men altså alt i alt synes jeg, vi har haft en god debat, og jeg kan ikke vurdere nu, om der er flertal for det her forslag til efteråret, men jeg har i hvert fald en større forhåbning om det, end jeg havde, da vi begyndte på debatten. Så tak for de mange positive ord.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Hr. Jørgen Winther sagde her i sit indlæg, at der, hvor han sådan fornemmede måske i hvert fald kanten af en afvisning, det var fra Socialdemokratiet, og sagde så i øvrigt nogle pæne, nuancerede ord om mit indlæg. Og der er jeg nødt til at sige til hr. Jørgen Winther, at jeg tror, hr. Jørgen Winther har forstået på mig, at jeg langt hen ad vejen er enig med ham i, at man skal respektere folks ønsker.

Men det, som er mit grundlæggende problem i denne sag, er, at, ja, vi kan selvfølgelig godt have en teoretisk diskussion om, hvorvidt man skal have lov til at testamentere sine penge til Kattens Værn og sofaen til sønnen, eller hvad pokker det handler om, undskyld, det må man ikke sige på talerstolen. Jeg synes faktisk, det er væsentlig mere interessant, og det underer mig lidt – det kan jeg ikke undlade at sige – at hr. Jørgen Winther som læge ikke er optaget af, hvordan vi sikrer og prøver at påvirke en holdning i befolkningen, der gør, at villigheden til at melde sig som donor bliver større.

Vi kan se på udviklingen i lægeverdenen; de kan mere, sikkerheden bliver bedre osv. osv. Og selvfølgelig kan det være en interessant diskussion, og den vil jeg ikke afvise, og det har jeg heller ikke gjort i dag, om, hvorvidt mit ønske som donor skal respekteres, når jeg er død. Men det bekymrer mig, at vi bruger krudt på den diskussion, også fordi al erfaring jo siger, at hver gang vi rejser det her problem, så synker villigheden, uanset hvor gode intentioner vi har med det, til at melde sig som organonor.

Og derfor er min pointe ikke, at det her er uinteressant, men det er i hvert fald ikke nær så

interessant, som hvordan vi sikrer, at vi kan være med til at få en holdning i befolkningen, der over for folk med behov for organer siger: Ja, det er fornuftigt og rigtigt at melde sig som organonor.

Og jeg må indrømme, at jeg synes, prioriteringen i det, hr. Jørgen Winther har gjort her i dag, overrasker mig. Ikke fordi jeg ikke synes, det er vigtigt, at mit ønske – jeg har meldt mig til organonorregistret – bliver overholdt. Men jeg synes faktisk, der er ting, der er væsentlig, væsentlig vigtigere i de her sammenhænge. Det handler om, at nogle folk, der ellers ikke har en chance for at overleve, kunne overleve, hvis vi som politikere var dygtige nok til at koncentrere os om at prøve at skaffe en holdning i befolkningen, der gjorde, at det blev rigtigt og legitimt og ordentligt at melde sig som donor.

Jeg synes faktisk, det er en meget, meget vigtigere diskussion, end om mine børn eventuelt ville omgøre mit ønske. Jeg ville bande i min grav, hvis de gjorde det, men det er lidt uinteressant i forhold til, hvordan vi sikrer, at vi får organer nok til donation.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Jamen det er rigtigt, fru Dorte Bennedsen, det er et meget væsentligt spørgsmål, og kvantitativt er det nok også mere væsentligt end det spørgsmål, vi aktuelt her nu debatterer.

Sagen er jo i al sin enkelhed, at der kun er omkring 3 pct. af os i Danmark, der har tilmeldt sig Det Centrale Donorregister trods intense, massive oplysningskampagner. Og hvis man ser på, hvor mange der gerne vil modtage et organ, hvis de får behov for det, så er det jo utrolig mange, og ser man på, hvor mange, der gerne vil afgive et organ, er det nogle færre. Det er vel en typisk dansk holdning, at man hellere vil modtage et organ end være med til at afgive et organ. Det er vel ret typisk.

Så jeg vil spørge: Hvordan kan vi få en større villighed? Jeg tror, det her forslag kan være medvirkende til at få lidt større villighed, fordi jeg har da mødt nogle patienter, der siger: Hvorfor skrive et organonor-testamente og underskrive det, når det ikke har nogen gyldighed?

Det har det jo faktisk ikke, når situationen er sådan, at hvis en 50-årig kvinde med fire voksne døtre bliver hjernedød og bare én af de fire døtre siger nej til, at moderen skal afgive organer, som hun måske har ønsket, så respekterer